

Arrest

nr. 212 371 van 16 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2010.

Op 18 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 66 104 van 1 september 2011 worden verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 november 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad nr. 80 765 van 7 mei 2012 worden verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 88 537 van 28 september 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 13 september 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 103 013 van 16 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 januari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen (bijlage 13^{sexies}).

Het beroep tegen de beslissingen van 21 januari 2013 wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 202 072 van 5 april 2018.

Op 19 juli 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 189 299 van 30 juni 2017 wordt het beroep tegen de beslissingen van 19 september 2013 verworpen.

Op 25 november 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 202 073 van 5 april 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 153 912.

Op 10 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de heer die verklaart te heten:

(...)/naam: B. (...)

(...)/voornaam: A. (...)

(...)/geboortedatum : (...).1985

(...)/geboorteplaats: Q. (...)

(...)/nationaliteit: Angola

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

(...)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

De beslissing tot verwijdering van 10.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

(...)

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 21.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Ter zitting van 10 oktober 2018 legt verzoeker verschillende stukken neer. Het neerleggen van bijkomende stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg worden deze stukken uit de debatten geweerd. Daarenboven dateert de erkenningsakte van 3 april 2017 en kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten op het moment van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die toen nog niet bestonden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

"Violation de l'article 74/11 de la loi des étrangers

Violation de la motivation formelle, prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991

Violation du principe de diligence, du principe du caractère raisonnable et du principe de proportionnalité

II.1. La motivation formelle atteste de l'existence, prima facie, d'une explication dans la décision. Ceci implique que l'acte attaqué doit être suffisamment motivé pour être compris par la partie requérante. La partie défenderesse est d'opinion que la décision est bien suffisamment motivé parce que selon elle, la partie requérante a montré qu'elle comprend la motivation de la décision. La partie requérante a bien lu la décision et elle comprend ce qui est dedans mais elle ne comprend pas la raison pour laquelle elle a reçu une interdiction d'entrée de trois ans.

II.2. In casu la partie requérante reste donc d'opinion que la décision attaquée viole la motivation formelle parce que la décision impose une interdiction d'entrée d'une durée maximale de trois années à la partie requérante. La partie défenderesse motive sa décision ainsi: «en vertu de l'article 74/11 §1, alinéa 2 de la LLE 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car: 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.» L'article 74/11 de la loi des étrangers n'implique pas une obligation selon laquelle une interdiction d'entrée d'une durée maximale de trois ans soit donnée automatiquement à la partie requérante. L'article 74/11 de la loi des étrangers fournit seulement la possibilité pour la partie adverse de donner une interdiction d'entrée et n'oblige pas la parte adverse de donner cette interdiction effectivement et à tout moment.

II.3. L'acte attaqué implique une mesure particulièrement grave, dont l'impact sur la vie de la partie requérante ne peut pas être surestimé difficilement. Premièrement, selon les dispositions de l'article 74/11 LLE 1980, la partie défenderesse doit prendre en compte toutes les circonstances propres à chaque espèce. Dans tous les cas, qu'elle adopte un délai minimal d'un an, ou encore un délai maximal de 3 ans, la partie défenderesse doit motiver son choix! D'autant plus, si elle estime que les circonstances de l'espèces amènent à opter pour un délai maximal. En se référant seulement à cette possibilité, la partie adverse ne précise par aucun moyen pourquoi elle d'opinion qu'elle doit prendre une telle décision de délai maximal. La référence à l'article 74/11, §1, 2° de la loi des étrangers est donc incorrecte.

II.4. Deuxièmement, la partie défenderesse doit prendre en compte la possibilité de donner une interdiction d'entrée d'un délai de moins de 3 ans. La décision est accompagnée d'une interdiction de trois ans parce que la partie requérante n'a pas suivi l'ordre de quitter le territoire du 21 octobre 2013. On ne précise nulle part pourquoi on a opté pour le délai maximum de trois ans. L'interdiction d'entrée est d'un délai maximum de trois ans ce qui implique que l'article 74/11§ 1 ne donne pas la possibilité de donner une interdiction d'entrée de plus de trois ans mais donne la possibilité de donner une interdiction d'entrée d'un délai plus court. C'est juste pour ce délai concret que la partie adverse doit motiver et qu'on doit faire une recherche à fond. Si la partie adverse ne disposait pas d'une compétence discrétionnaire et si la loi imposait toujours une interdiction d'entrée de trois ans, il n'y aurait pas de problème de motivation. Dans ce cas, la partie adverse serait liée par la loi et elle ne devrait pas motiver ses décisions au niveau du délai maximum appliqué. In casu la compétence discrétionnaire est large: la partie adverse a la possibilité de varier entre 0 et 3 ans. Il s'agit alors d'une marge drastique énorme. La partie adverse a donc la possibilité d'opter pour un délai maximal de trois ans (ce qui n'est pas contesté) mais elle doit motiver pourquoi elle opte pour ce délai. La partie adverse ne peut pas prétendre que le délai maximum de trois ans résulte automatiquement de la loi, pour après se cacher derrière sa compétence discrétionnaire, compétence discrétionnaire qui demande alors une justification.

II.5. Vu que la partie requérante dispose d'une compétence discrétionnaire pour donner une interdiction d'entrée avec un délai entre 0 et 36 mois, elle doit motiver pourquoi a-t-elle opté pour le délai maximum de 3 ans et pourquoi n'opte-t-elle pas pour un délai plus court. En déterminant le délai de l'interdiction d'entrée, la partie adverse doit tenir compte du critère de proportionnalité. Le délai de l'interdiction d'entrée doit être déterminé sur la base des circonstances pertinentes de l'affaire. En plus, le délai de l'interdiction d'entrée doit être proportionnée au but ou au motif de l'interdiction d'entrée. La partie défenderesse est d'opinion que la partie requérante n'a pas indiqué les circonstances qui n'auraient pas été tenues en compte. La partie défenderesse reste d'opinion d'avoir bien motivé sa décision. La partie requérante est d'opinion qu'elle a bien motivé dans la requête pourquoi la partie défenderesse n'a pas motivé sa décision: « La partie requérante a introduit une demande de régularisation sur base de l'article 9ter LLE 1980 et va introduire un recours contre la décision d'irrecevabilité de sa demande. Même si cela n'est pas un

droit, il faut toutefois que l'Etat belge prenne en compte les circonstances de l'espèce avant d'imposer une interdiction de 3 ans maximum ! »

La partie défenderesse est d'opinion qu'elle a bien tenu compte de la demande de régularisation médicale parce que l'état belge a déjà pris une décision le 10 avril 2014 dans cette procédure (décision d'irrecevabilité). La partie défenderesse ne prend pas en compte la requête que la partie requérante a introduit contre cette décision le 6 juin 2014!

En ce qui concerne l'interdiction d'entrée, on doit – strictement – adopter une violation de la motivation formelle.

In casu la partie requérante se réfère à un arrêt récent n° 92 111 du 27 novembre 2012.

Ici, votre Conseil était d'opinion que la partie adverse a agi d'une façon déraisonnable en donnant un délai de trois ans sans aucune recherche et sans aucune motivation de la situation spécifique. Ici, une violation de la motivation formelle a été retenue.

En plus, la partie requérante se réfère à un arrêt encore plus récent de votre Conseil du 6 novembre 2013 (RvV 131.489 / II)

Le Conseil d'Etat a aussi confirmé cette position: il y a violation de l'obligation de motivation si, dans une décision d'interdiction d'entrée, le délai maximum de 3 ans est imposé de manière automatique, sans motifs explicites pour apprécier un tel choix (arrêt n°225.871 du 18 décembre 2013).

Selon la partie défenderesse les références données par la partie requérante ne sont pas utiles pour l'affaire de la partie requérante. La partie requérante est d'opinion qu'il s'agit des affaires qui sont parallèles à sa propre affaire.

En plus, la partie requérante se réfère à deux arrêts très récents de votre Conseil dans lesquels il est clair que le délégué de la Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour la durée maximale sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas. (CCE 19 février 2014, n° 119 120 et CCE 20 janvier 2014, n° 117 188).

Il.6. Il est alors imprudent et déraisonnable que la partie adverse donne une interdiction d'entrée d'un délai maximum de trois ans à la partie requérante sans aucune motivation particulière, d'autant plus que l'article 74/11 §1, alinéa 2 de la LLE 1980 prévoit que « la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas». La motivation actuelle ne fait donc aucune référence au choix d'imposer le délai maximum.»

3.2. In de nota had de verwerende partij op het middel uiteengezet in het verzoekschrift het volgende gerepliceerd:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 Vreemdelingenwet,

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,

- zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

In het eerste en enige middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Wat de inhoudelijke kritiek betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij meent voornamelijk dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod op te leggen van drie jaar. Indien de gemachtigde een inreisverbod oplegt van drie jaar zou moeten gemotiveerd worden waarom hij deze termijn kiest. Er wordt tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen.

Daarnaast zou er geen rekening zijn gehouden met de concrete individuele situatie. Verzoekende partij verwijst dienomtrent naar de aanvraag om medische regularisatie die zij indiende op 25.11.2013.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verweerder wijst er vooreerst op dat het inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd..”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[x] in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 21.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst. (Onderlijning en vetschrift toegevoegd)

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk buiten de concrete motieven van de bestreden beslissing om, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk en afdoende heeft gemotiveerd om welke reden een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

“De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11 januari 2013. De verwerende partij kon aldus toepassing maken van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar op te leggen.” (R.v.V. nr. 113 245 van 31 oktober 2013)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De concrete motieven van de bestreden beslissing hebben betrekking op de specifieke situatie van verzoekende partij, en volstaan opdat de beslissing ten genoegen van recht onderbouwd is in rechte en in feite.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij houdt voorts voor dat niet gemotiveerd werd inzake de aanvraag om medische redenen die zij heeft ingediend. Zij verliest hierbij evenwel uit het oog dat dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 10.4.2014 een beslissing heeft genomen inzake deze aanvraag om machtiging tot verblijf, hetgeen verzoekende partij ook uitdrukkelijk erkent in haar verzoekschrift.

Zodoende kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de afzonderlijke beslissing tot inreisverbod nogmaals zou moeten motiveren inzake de in de aanvraag op grond van artikel 9ter ingeroepen elementen, die reeds werden beantwoord in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 10.4.2014.

Gezien de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet onontvankelijk werd verklaard na advies van de arts-adviseur, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing tot inreisverbod toch had moeten ingaan op de elementen die in de onontvankelijk verklaarde aanvraag werden aangevoerd.

Bovendien laat verweerder gelden dat de gemachtigde de aanvraag dd. 25.11.2013 onontvankelijk heeft verklaard omdat verzoekende partij de medische elementen reeds had ingeroepen in het kader van haar aanvraag dd. 4.10.2011. Naar aanleiding van de aanvraag dd. 4.10.2011 werd een uitgebreid medisch advies verschaft waaruit ten genoegte van recht blijkt waarom de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verweerder benadrukt dat de aanvraag dd. 4.10.2011 op 20.11.2012 onontvankelijk werd verklaard en op 10.12.2012 werd betekend. Verzoekende partij stelde weliswaar een vordering tot schorsing en annulatie in, doch deze werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 103 013.

De onontvankelijkheidsbeslissing dd. 20.11.2012 is derhalve definitief. Aangezien verzoekende partij geen nieuwe medische elementen heeft ingeroepen in haar (vierde) aanvraag dd. 25.11.2013 werd deze aanvraag, conform artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen dan ook volkomen.

Geenszins handelde de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig bij het nemen van de bestreden beslissing, noch diende de beslissing te worden gemotiveerd inzake elementen die werden ingeroepen in een reeds afgehandelde aanvraag.

Verweerder laat daarenboven gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren inzake de elementen die blijken uit het administratief dossier. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie kan staan.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke

motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Verweerder laat gelden dat door de verzoekende partij nergens wordt betwist dat geen gevolg werd gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.10.2013, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 10.4.2014 geheel terecht heeft vastgesteld dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verzoekende partij haar verwijzing naar het arrest nr. 962.111 dd. 27.11.2012 is in die zin ook niet dienstig, nu in dit arrest werd gewezen op toelichtingen die door de vreemdeling werden verstrekt tijdens zijn verhoor (aanwezigheid in Brussel omwille van het huwelijk van een neef en verblijfplaats), zonder dat hieromtrent werd gemotiveerd bij het opleggen van het inreisverbod.

Verzoekende partij toont in casu echter niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, zodat elke vergelijking met de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak ontbreekt. Eenzelfde opmerking geldt voor het aangehaalde arrest van 06.11.2013.

Verzoekende partij beklagt zich over het feit dat een maximumtermijn werd opgelegd voor het inreisverbod, doch toont niet aan met welke specifieke omstandigheden in casu geen rekening zou zijn gehouden.

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke

motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-ccce.be>).

Tot slot is ook de verwijzing in fine van het middel naar het arrest nr. 225.871 van de Raad van State is in casu niet dienstig; in de bestreden beslissing wordt duidelijk en afdoende aangegeven om welke reden een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, terwijl:

- verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat diende te worden gemotiveerd nopens de elementen ingeroepen in de aanvraag 9ter, waarover een beslissing genomen werd op 10.4.2014;

- verzoekende partij voor het overige niet aangeeft met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de beslissing doch zich beperkt tot een theoretisch betoog.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel inclusief, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hem de maximale termijn van drie jaar wordt opgelegd, terwijl artikel 74/11 van de vreemdelingenwet nochtans voorziet dat rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden eigen aan elk geval.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat “2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene kreeg op 21.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst.”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat verzoeker “niet (heeft) voldaan aan de terugkeerverplichting”, waarbij wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 21

oktober 2013. Dit vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar "*specifieke omstandigheden van het geval*". Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het op 21 oktober 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering (RvS 22 maart 2016, nr. 234.228, RvS 28 maart 2017, nr. 237.805, RvS 14 september 2017 nr. 239.094).

Verzoeker wordt bijgetreden dat de thans bestreden beslissing niet motiveert waarom hem een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat er in weerwil van het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die zijn geval kenmerken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het enig middel tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Hoger werd uiteengezet waarom de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent niet motiveert waarom verzoeker een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

De verwerende partij werpt nog op dat zij er niet toe gehouden is de motieven van de motieven uiteen te zetten. In deze zaak ontbreken evenwel de motieven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd en niet "de motieven van de motieven".

Waar de verwerende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien is de rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst van een oudere datum dan de rechtspraak van de Raad van State waarnaar hierboven werd verwezen.

3.3.3. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET